CONTINUĂM PREZENTAREA ECHIPELOR PARTICIPANTE LA „MUNDIAL '70"

MAROC-

PRIMA REPREZENTANTĂ A AFRICII ÎNTR-UN TURNEU FINAL AL C.M.

● Calificare — maraton, după 10 meciuri într-un an ● Antrenorul Cluseau, un adept al „betonului" ● Houmane și Filali vedetele echipei

În ziua de 26 octombrie, cînd învingea Sudanul, într-o veritabilă finală a grupei respective, echipa Marocului cîștiga dreptul de a reprezenta continentul african în marea competiție fotbalistică a anului viitor, cea de-a noua ediție a Cupei Jules Rimet.

Pentru **„Mundial '70"**, Africa a prezentat 11 candidați : Algeria, Tunis, Maroc, Senegal, Etiopia, Libia, Sudan, Zambia, Nigeria, Camerun, Ghana. Dintre aceste echipe, după un veritabil „maraton fotbalistic" de 10 meciuri în 12 luni (noiembrie 1968 — noiembrie 1969), Marocul a reușit performanța calificării, fiind **prima**

Bamous, unul din cei mai buni atacanți marocani, căpitanul echipei naționale

echipă africană care reușește să ia parte la un turneu final al campionatului mondial. De altfel, în precedentele ediții nu numai că echipele „continentului negru" n-au mai reușit o asemenea performanță, dar nici participările lor n-au fost mai numeroase. Marocul și-a mai încercat șansa o dată (1962) iar Sudanul de două ori (1958 și 1962) dar ambele au fost eliminate înaintea fazei finale.

O PRIMĂ AFIRMARE : PRELIMINARIILE J.O.

În vara lui 1968, echipa Marocului obținea însă calificarea pentru turneul olimpic de fotbal, bătînd la Acra (2—1) echipa denumită **„Black Stars"**, națională ghaneză. Era prima afirmare majoră a fotbalului marocan, care tocmai începuse să se pregătească pentru turneul final al J.O. cînd tragerea la sorți a seriilor a plasat Marocul în aceeași grupă cu Israel. Conducătorii federației marocane au protestat, dar F.I.F.A. n-a vrut să facă abateri de la principiile sale, a refuzat să țină seama de considerentele politice pe care se baza cererea Marocului de a fi repartizat în altă grupă și — pînă la urmă — marocanii s-au retras din competiție, fiind înlocuiți cu Ghana.

Fotbaliștii marocani, afectați, au pornit, însă, cu îndirjire, într-o nouă „campanie", aceea a calificării pentru C.M., și au avut, de astă dată, șansa de a scăpa, în mod neprevăzut, de cel mai puternic adversar al lor, Ghana, învinsă în semifinalele grupei africane, de Nigeria. Acest succes a întărit și mai mult poziția antrenorului principal al națională, **Guy Cluseau**, un adept al jocului **„realist european"**, antrenor al clubului F.A.R. (Forțele armate regale). La clubul armatei, din Rabat, Cluseau, antrenorul denumit **„mină de fier cu mănuși de catifea"**, clădise o echipă puțin spectaculoasă, dar foarte „serioasă", cu care a dominat Divizia marocană pînă în acest an, cînd titlul a revenit lui W.A.C. (Widad Athletic) din Casablanca.

UN ADEPT AL LUI HERRERA

Să facem cunoștință cu Cluseau ! Antrenorul principal al Marocului este algerian de origine. În 1947 a emigrat în Maroc, a jucat la Fath și apoi a antrenat pe Stade Marocain, devenind, din 1958, director tehnic al clubului militar F.A.R. pe care-l conduce de atunci neîntrerupt. E un om energic, al cărui principiu este, după cum declară singur : **„Să se vorbească de mine, fie de bine, fie de rău, numai să se vorbească"**. Această trăsătură de caracter, care-l apropie de Herrera, contribuie poate și la înclinația lui Cluseau către principiile tactice de inspirație H.H. El spune : **„Nu e rușine să te aperi cu 7 jucători. Realismul fotbalului e, în primul rînd, să nu primești goluri, nu să marchezi. O echipă e mai întîi o apărare. În nici o țară nu există vreo echipă care să marcheze în fiecare duminică ! De ce atunci am încerca noi, o țară mică, cu un fotbal mic, să fim altfel ? Eu aplic națională marocane moda din Europa, continent care — la urma urmei — dă 9 echipe în turneul final, modă al cărei promotor este Herrera. La ultima ediție a C.M., pînă în finală, Anglia (care avea să devină campioană mondială !) a înscris 7 goluri în 5 meciuri ! Iar brazilienii au fost eliminați pentru că au fost prea artiști..."**

„REALISMUL EUROPEAN" FACE PROZELIȚI

Calificarea Marocului s-a produs — afirmă OMAR ALLAL, un specialist din această țară, într-un recent număr al lui **„Miroir du football"** — după maniera de joc așa-zis „realist-europeană", și cu o bună doză de șansă. În toate partidele susținute, Cluseau a practicat „betonul". De altfel, echipa sa are, în 10 meciuri, un golaveraj total de 11—5, tipic de joc închis. E un bilanț pozitiv dar nu-mai că 5 din cele 11 goluri au fost marcate contra modeștilor jucători din Nigeria și Sudan, astfel că rămîn 6 goluri marcate contra 4 primite în șapte meciuri. Comentatorii calificării Marocului punctează și cele două „momente-șansă" de pe acest drum spre Mexic și anume :

— rejucarea meciului cu Senegal, dintr-o eroare a conducătorilor senegalezi care, necunoscînd regulamentul, au admis un al treilea meci și au plătit, astfel, scump admiterea meciului de la Los Palmas ;

— calificarea prin tragere la sorți după cele 3 meciuri egale (0—0, 0—0, 2—2) cu Tunisia, în semifinale.

Spuneam mai înainte că W.A.C. a reușit să detroneze pe F.A.R., cîștigînd campionatul. Succesul său în campionat a venit ca o nouă confirmare a „realismului european". De ce ? Pentru că după demiterea lui **Mahjoub**, adept al ofensivei, în locul său a venit ca antrenor la W.A.C. fostul jucător profesionist francez **Kadmiri**. Ei bine, sub bagheta acestuia, W.A.C. a devenit o formație prudentă și defensivă, cu un „beton" riguros, cu care a reușit să iasă campioană, dar cu un coeficient de goluri de 1,1 pe meci (33 de goluri în 30 de meciuri). Cît de puțin se marchează în Maroc din cauza „furiei betonului" se vede și din faptul că a doua clasată, F.A.R. din Rabat, a înscris 27 de goluri, iar cea de a treia, M.A.S. din Fez, 29.

CIOCNIRE DE IDEI

La această oră se desfășoară, în legătură cu pregătirea pentru turneul final al C.M., o serioasă luptă de principii, declanșată de următoarea împrejurare : după ce a obținut calificarea, Cluseau a organizat un meci amical cu **Algeria**, vrînd să demonstreze criticilor săi că a aplicat betonul doar din interesele calificării, dar că jucătorii pe care-i antrenează știu să facă și spectacol. Ei bine, intenția sa a eșuat, Marocul pierzînd meciul cu 1—0, după ce a evoluat încîlcit, adesea penibil în fața recunoscuților fini tehnicieni algerieni.

Presa publică opinii după care pregătirea pentru Mexic ar trebui să se desfășoare într-un cu totul alt spirit. **„Ceea ce a fost bun în preliminarii, ne va trăda la turneul final"**, scriu ziarele Iată, de exemplu, ce spune unul din campionii acțiunii de „liberalizare a națională marocane de sub imperiul betonului", **Akesbi**, fost jucător al lui Nîmes și apoi Reims, unde a evoluat alături de Kopa, Fontaine, Piantoni : **„Jucătorii marocani sînt talentați, dar pentru a se putea exprima total, ei trebuie să renunțe la jocul defensiv. Tacticile defensive asasinează fotbalul. Atacul și golul fac fotbalul agreabil. Fără să vizez persoana lui Cluseau, ale cărui merite le recunosc, sînt însă contra sistemului său de joc. Tradiția fotbalului marocan rezidă în ofensivă ; trebuie s-o respectăm".**

Idei asemănătoare expune și fostul jucător al lui Racing Club Paris, **Mahjoub**, antrenor la o echipă din liga a II-a, care se declară pentru 4—2—4 dar contra betonului și care preconizează un sistem de joc mai suplu, permițînd jucătorilor să-și pună mai mult în valoare calitățile.

Atrași de ideile lui Akesbi, unii conducători ai federației se gîndesc chiar la aducerea lui la „frînele" națională.

VEDETELE : HOUMANE ȘI FILALI

Din lotul marocan care a absolvit cu succes cele zece meciuri din preliminarii, doi jucători se detașează în mod special : atacantul central **Houmane** și mijlocașul **Filali**. Cel dintîi se impune prin dribling, simț al porții și abilitate în specularea greșelilor de apărare, cel de-al doilea prin pregătirea sa fizică remarcabilă și prin șuturile sale de la distanță. Dîndu-și seama de carențele ofensive ale formației, antrenorul Cluseau a recurs, în ultimele partide, la cîteva înnoiri ale atacului. Menținînd cuplul central alcătuit din vedeta numărul 1 al fotbalului marocan, **Houmane**, și căpitanul echipei, **Bamous**, el a înlocuit vechile extreme **Ouled** și **Ghazouani** (care n-au dat satisfacție în meciurile cu Tunis, scor 0—0 de două ori) cu doi jucători mai tineri, **Said** și **Faras**. Îmbunătățirea randamentului a fost evidentă și în partida (decisivă) cu Sudan, **Filali** a deschis scorul (min. 41), pentru ca **Houmane** să-l fixeze prin două goluri în final (min. 78 și 86). Pînă atunci, Marocul nu realizase, în tot anul, în vreun joc, cifra de 3 goluri la activ, așa încît sînt șanse ca formula de atac **Said — Houmane — Bamous — Faras** să fie titularizată, mai ales că tînărul extrem stînga **Ahmed Faras** (22 de ani, 171 cm, 65 kg), jucător la echipa Chabab din Mohammedia, a manifestat, în finalul sezonului, o formă excelentă, devenind golgeter al campionatului, cu 14 goluri marcate, cifră remarcabilă pentru un campionat în care se înscrie atît de puțin.

În legătură cu linia de mijlocași, alcătuită, de cele mai multe ori, din **Filali**, pe care l-am amintit, și **Maaroufi**, se vehiculează numele unui alt jucător de la Chabab, **Bachir Mejid**. Deși are un fizic de boxer de categoria până (163 cm și 53 kg), acesta are șanse de a-l înlocui, pe partea stîngă, pe **Maaroufi**, datorită calităților sale de dribler și constructor de joc. În plus, pledează pentru el faptul că activează la aceeași echipă de club cu extremul stînga golgeter, **Faras**.

În apărare, **Abdallah**, **Moulay**, **Idriss**, **Ilimani** și **Boujemaa** întrunesc majoritatea sufragiilor, după cum portarul **Allal**, refăcut după un accident, are mari șanse de a fi titularizat înaintea lui **Hassez**, care l-a înlocuit o scurtă perioadă.

Alți jucători care fac parte din lotul lărgit sînt **Sahraoui**, un „libero" cu o tehnică excelentă, căpitanul echipei campioane W.A.C., mijlocașii **Abdelhag**, **Abdelaziz** și **Reddani**, atacanții **Zahid** și **Kebir**, toți de la același club. Cît despre echipa F.A.R., fosta campioană, ea mai poate da lotului pe apărătorul **Fadhili** (deocamdată accidentat).

- În anii trecuți, fotbalul marocan a fost o bogată pepinieră pentru echipele profesioniste franceze. În Franța au activat între alții : puncheurul BEN BAREK, constantul KADMIRI, elegantul MAHJOUB, subtilul AKESBI, neobositul SKIBA etc.
- Echipa marocană e condusă de un „triumvirat" compus din antrenorul principal **Cluseau**, adjunctul său **Settati** (antrenor la Fez) și selecționerul **Kassemi**.
- Cea mai cunoscută echipă de club marocană este echipa armatei **(F.A.R.)**, care are în palmares victorii asupra lui Real Madrid (1962), Monaco (1963), Dukla Praga (1967), meciuri egale cu Atletico Madrid, Dinamo Moscova, Real Saragossa etc. Echipa a repurtat frumoase succese în turneele militare internaționale în fața selecționatelor armatelor turcă, spaniolă, franceză.
- Echipele ROMÂNIEI și MAROCULUI s-au întîlnit de două ori : la 30 septembrie 1962 la București (4—0 pentru România) și la 23 decembrie 1962 la Casablanca (3—1 pentru Maroc). Din lotul român actual, Ghergheli a jucat în ambele întîlniri.

După ultimul meci, echipa Marocului, împreună cu conducătorii federației, antrenorii și cîțiva (nelipsiți !) suporteri

CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ DIN SAO PAULO

SALDANHA ELOGIAZĂ OSPITALITATEA ȘI FOTBALUL ROMÂNESC

După ce a terminat turneul său european, Joao Saldanha, *selecționerul reprezentativei* Braziliei, *nu a venit direct acasă. El și-a prelungit călătoria prin țările*

Americii Centrale, rămînînd bineînțeles, cea mai mare parte a timpului din această a doua parte a voiajului său, în Mexic. *Acolo, tehnicianul brazilian a pus definitiv la punct programul selecționatei pe care o conduce, fixînd pînă în cele mai mici amănunte problemele de alimentație și cazare.*

La reîntoarcere, în cadrul unui interviu televizat, reluat de toate releele braziliene, deci în fața a peste 25 milioane de telespectatori, Joao Saldanha *a prezentat impresiile și concluziile turneului său. Interviul a durat o oră și jumătate și, printre invitații din manele studio din Rio de Janeiro se aflau personalități celebre ale fotbalului brazilian, în frunte cu* Pele și Tostao, *oameni de bază ai formației pentru* Mexic '70. *Comentatorul* Jorge Borja, *a invitat și pe asistenții din studio să pună întrebări lui* Saldanha.

Probabil că pe cititorii români îi interesează în primul rînd impresiile privind vizita în România. *La acest punct al interviului său,* Saldanha *a spus, în încheiere :* „Păstrez unele dintre cele mai frumoase amintiri din călătoria mea de la București. Pot spune cu siguranță că nicăieri n-am întîlnit căldura și efuziunea cu care am fost întîmpinat de gazdele române și în special de colegii ziariști de la București. Acolo a fost singurul loc unde m-am simțit ca acasă, în timpul meciului, pentru că am urmărit întîlnirea România—Portugalia de la masa presei, deci printre confrați, pentru că eu sînt și voi rămîne în primul rînd ziarist sportiv. Mi-au plăcut veselia și exuberanța publicului român, foarte asemănătoare cu ale spectatorului brazilian, mi-a plăcut în mod cu totul special cuplul de atacanți centrali ai echipei României, Dobrin și Dumitrache, care pot singuri să cîștige un meci. Îl remarc, de asemenea, pe fundașul Sătmăreanu".

Făcînd o serie de observații generale asupra partidelor urmărite pe continentul european, Saldanha *și-a exprimat opinia că, dintre reprezentativele urmărite, cea mai redutabilă i s-a părut aceea a* Republicii Federale a Germaniei *care „știe să se descurce foarte bine în teren".*

Cea mai mare parte a interviului a fost consacrată unei comparații de actualitate între fotbalul sud-american și cel european. Selecționerul brazilian a repetat criticile sale la adresa jocului dur al echipelor de pe vechiul continent. „Nu mai este vorba de un joc atletic, fizic, în cadrul legilor în vigoare, ci de un fotbal violent, periculos. Probabil că la finalele mondialelor din '70 vom asista la același tip de joc și trebuie să ne adaptăm. În orice caz, la violență, vom răspunde cu violență căci nu e greu de practicat jocul dur".

Momentul „tare" al emisiunii l-a reprezentat întîlnirea actualului selecționer cu fostul selecționer, Vicente Feola. *Ei au discutat îndelung asupra problemelor reprezentativei și, în final,* Feola *l-a complimentat pe* Saldanha *spunînd că el este foarte priceput în fotbal, are „ochi" și spirit critic. În finalul convorbirii televizate,* Saldanha *a declarat că, din acel moment, începe* „campania Mexico '70" *și că el nu va mai apare în cadrul unei emisiuni speciale, decît după turneul din mai—iunie, anul viitor, cînd, așa cum a afirmat,* „sper să pot comenta victoria Braziliei pentru a treia oară în întrecerea mondială și să vă pot prezenta, stimați telespectatori, ca pe un trofeu de preț definitiv intrat în posesia noastră, „Cupa Jules Rimet".

PEDRO VILLA